

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 17. prosinca 1896.

List 3.

V Božični noči.

(P. J. Fischbach, Poslovenil Radoslav.)

Božično noč o polnoči,
Ko v cerkev rad kristjan hiti.
K oltarju mašnik ko pristopi.
Sedi že mož bogati v klopi.

Ljudi le malo je v klopeh,
A božcev na kamnitih tleh
Je mnogo hromih in nadložnih, —
Topé v molitvah se pobožnih.

K Bogu dviguje ko serce
Bogati mož, glej čudo! zre:
Marija z D-tetom prihaja
Do božcev, v krogu njih ostaja.

O sreča rajska, presladka:
Poljubiti ga vsak'mu da;
In božčeki v tej blaženosti
Pozabijo na vse bridkosti.

A mimo stolov z Jezčkom, glej!
Gre Mati Božja kar naprej,
Celo še zreti ne izvoli,
Kjer v klopi mož bogati moli.

Premožni mož pobit je ves,
K Mariji solznih zre očes:
Saj vendar bil je zmir pobožen,
Se smilil mu je brat nadložen.

Zakaj — zdihuje — Jezček moj!
Ne maraš záme tu nocoj,
Zakaj se nočeš v me ozreti? —
Zdaj v duši se moža posveti. —

On urno vstane iz klopi
In starčeka pa posadi
Na isto mesto, bolj priložno,
A sam poklekne v družbo vbožno.

In glej! nebeška Mati zdaj,
Se verne z Jezčkom nazaj,
Moža pogleda ljubo-milo,
Dá Sinčeka mu v poljubilo.

Ko ga poljubi, — o sladkóst! —
Vtopi ves v rajsko se radóst,
Hvaleč Boga solzice toči,
Med božci srečen — v sveti noči.

Klopij še več je revčekom
Napravil hromim, starčekom;
A sam kamnit si tlak je zvolil,
Med božci zmir klečeč je molil.

Bratovščina sv. Družine.

Zelo navadna tožba je današnje dni, da je spridenost in pohujšanje tudi med nežno mladino že jako zelo razširjeno. To vidimo vsi, toda navadno se to pripisuje hudim, spridenim časom. Kdo more pomagati, pravijo, slabi časi so, časi so hudi. — Toda časi sami po sebi niso hudi, časi ne prinašajo saboj spridenosti, ne, temuč mnogim staršem bi se lahko reklo: ne časi, ampak vi ste krivi spridenosti svojih otrok.

Kakor drevesce je mlado življenje človekovo. Da drevesce lepo raste in da potem dobrega sadu obrodí, mora vertnar zanj skrbeti; mora ga obrezovati, presajati, mu prilivati, da ne usahne, dati mu podporo, da ga vihar ne ulomi. Tudi drevescu človeškemu preskerbel je stvarnik skrbnega vertnarja, njemu ga izročil v varstvo. Ti vertnarji so stariši. Na tega vertnarja je zastavljeno silno mnogo, kako bo izrastlo mlado drevesce, kako bodo izgojeni otroci, kakošen sad bodo obrodili. Mnogi stariši pa le preslabo vertnarijo, malo skerbé za dobro odgojo otrokom.

ne žlahtnijo jih: zato otroci ostanejo divjaki, zlasti ako stariši dajejo slabe izglede. Tako so slabe posamezne družine, iz slabih družin postane slaba človeška družba, in ako je družba človeška slaba, pravimo, časi so slabi.

Kako je temu pomagati? Odgoja otrok naj bo skerbna, družinsko življenje naj bo sveto, in časi se bodo izboljšali. Sv. Oče Leon XIII, ki poznajo potrebe sedanjih časov bolj kakor vsak drugi, vidijo več, kakor mi videti moremo, so zato v svojem apostoljskem pismu z dne 14. junija 1892 pokazali, da družinska sreča in sreča celih držav je zastavljena na odgojo otrok. Otroci pa se le v dobrih družinah dobro morejo odgojiti: zatoraj je silno važno, da se v družine poverne verski duh, duh pobožnosti, duh kerščanskega življenja in da se ta duh z vso skerbjo v družinah goji. Zato je dobrotljivi Bog tudi družinam preskerbel lep izgled, na katerega naj se ozirajo, da vedo, kako je družinsko življenje treba vravnati, da bo popolnoma po volji božji. In ta izgled je Sveta Družina v Nazaretu. Tukaj imajo vsi udje družine najlepše vzore vsih družinskih čednosti in vse svetosti. Očetje imajo v sv. Jožefu nebeški zgled očetovske skerbljivosti za družino: matere imajo v preblaženi Devici izborni vzor ljubezni, poterpežljivosti in polne zvestobe. Otroci imajo v Jezusu, ki je bil starišem pokoren, nebeški izgled pokorščine, katero naj posnemajo.

Ker je ta krasni vzor za vsako kerščansko družino velikega pomena, zaradi tega se je češčenje Svete Družine v katoliški Cerkvi kmalo pričelo, zlasti pa se je v 17. stoletji razširilo po vsi Evropi. Osnovale so se posebne družbe, katerim je bil namen posvečevati se Sveti Družini, da bi Jezus, Marija in sv. Jožef varovali te njim posvečene družine kot svojo lastnino in ljubeznjivo zanje skerbili. Že papež Pij IX so poterdili take družbe in Leon XIII so jih imenovali jako koristne, času primerne in v svojem navedenem apostoljskem pismu so to bratovščino razširili za vesoljni svet in naš prevzvišeni knezoškof so jo l. 1895 vpeljali tudi v naši škofiji.

Namen družbe Svete Družine je toraj, da se kerščanske družine posveté Sveti Družini nazareški, jo časté s tem, da opravljajo pred njeno podobo vsakdanjo molitev z namenom, da bi svoje življenje mogli vravnati po vzvišenih čednostih, katere ona daje za izgled vsim stanovom, zlasti pa še delavskemu stanu.

Družine posveté se Sv. Družini z molitvico, poterjeno in predpisano od sv. Očeta Leona XIII. To posvečenje more se zgoditi tako, da to stori

vsaka družina za se, ali pa, da se več družin zbere v farni cerkvi vpričo svojega župnika, ali njegovega namestnika.

Podoba sv. Družine nazareške bodi v vsaki družini, ki se je zapisala v to družbo, in udje družine zberó naj se najmanj enkrat na dan — če mogoče zvečer — pred njo, kjer naj opravijo skupno molitev.

Kako lepa, kako času primerna je ta družba! Ko bi to družino posnemale vse kerščanske družine, ko bi bila ona izgled današnjim družinam, ko bi njeni duh vladal, kako vse drugače bi bilo na svetu, nikdar bi nam ne bilo treba tožiti o slabih časih.

Stopite toraj pred to podobo vi, kerščanski možje in očetje! Tukaj boste spoznali svojo važno nalogo, katero imate vi izverševati v svoji družini. Tukaj vam bo jasno, da ni vaš namen edino le ta, da preskerbite svoji družini samo za telo potrebnih stvari, marveč da je vaša sveta dolžnost, družino vašo voditi do srečnega večnega namena.

Stopite pred to podobo vé žene in kerščanske matere! Tu bote spoznale, da naloga vaša v družini je še važnejša kakor naloga očetova. Tukaj se bote prepričale, da nimate boljšega pomočka za Bogu ljubo spolnovanje svojih dolžnosti, kakor da posnemate izglede, katere vam daje preblažena Devica.

Stopite pred to podobo vi otroci; tamkaj se bote učili pokorščine od njega, ki je kralj vseh kraljev, Gospod vseh gospodov; tamkaj se bote učili razumevati četrto božjo zapoved in jo tudi spoln. vati.

Vé kerščanske družine vse, katere še pripogujete svoja kolena liberalnemu maliku sedanjega časa, pristopite k Sveti Družini! Kerščanstva, pravega kerščanstva današnje dni med svetom iščemo zastonj, le v sercih posameznikov se je še ohranilo, kateri so zvesti ostali Bogu tudi o hudih časih. Novošegnemu svetu sicer s tem ne boste vstregli, pa prijatelji boste Svete Družine, in to je več vredno, kakor prijatelj biti svetu, ki je odpadel od Boga!

Že se ta družba širi tudi po naši škofiji. Goreči dušni pastirji priporočali so jo in povsodi, kjerkoli so v svojih govorih pojasnovali lep pomen in namen te bratovščine, pristopile so večinoma povsodi skoraj vse družine k tej bratovščini, da se vsaki večer priporočajo varstvu Jezusa, Marije in sv. Jožefa.

Terdno smemo pričakovati, da se bo blagoslov te bratovščine kazal pri odgoji otrok, in da ti otroci bodo veselje delali staršem, potem

pa bodo tudi sami kerščansko vodili svoje družine, in le tako se bodo zboljšali časi.

Pristopilo je mnogo družin v to bratovščino doslej pri sv. Jakobu ob Savi; pri sv. Gregoriju; v Zaplani; v Dražgošah; v Kropi; na Zalem Logu; na Selu pri Šumbergu; v Motniku; v Železnikih; v Ljubnem; v Kamni gorici; v Šmihelu; v Ajdovcu, skupaj blizu 1500 družin.

Naj se z božjo pomočjo širi ta bratovščina po volji sv. Očeta po naši domovini, da bi kmalo ne bilo kerščanske družine, katera bi ne imela med seboj družbenikov Svete Družine!

† Kardinal Bonaparte in Bonapartovci.

Dva bota na njivi: eden bo sprejet in eden bo puščen.
(Luk. 17. 35.)

Prečudne so razmere v človeških družinah na zemlji. V družinah najostudnejših trinogov (kakor je bil Neron, Dioklecijan in toliko drugih) so bili pa posamezni otroci, sorodniki ali posli itd. velikrat najboljši kristjani, ki so dostikrat dali tudi življenje za sv. vero. Kolik razloček je n. pr. med Napoleonci, je med drugimi priča Kardinal Bonaparte, ki je nedavno umerl v Rimu. Naj smem o tej družini nekoliko verstic zapisati.

Kardinal Bonaparte, kakor piše „Germanija“, je bil po obrazu Napoleonovcem čisto podoben; sicer pa v ničemur drugim ne.

Rimsko steblo Bonapartovcev izvira od Lucijana Bonaparta, mlajšega brata cesarjevega, kteremu je bil papež Pij VII podelil naslov rimskih knezov.

Toda takratni, šele šestletni sin je bil 40 let pozneje divji rovar in predsednik rogovilske rimske republike. Karol Bonaparte je imel dva sina, Lucijana in Karola Bonaparta. Proti navadni šegi se je stareji posvetil duhovskemu stanu, mlajši pa si je izvolil vojaštvo.

Lucijan Ljudovik Jožef Bonaparte je bil rojen v Rimu, 15. nov. 1822. Njegova družina je merila na to, da bodi vojak ali pa diplomat; tihemu, mirnemu, mlademu princu se pa vojaški nepokoj ni prilegel, stopil je v duhovski stan in Pij IX so ga posvetili mašnika, ko je vendar stari oče bil tako zagrizen sovražnik cesarske hiše, da si je nakopal nemilost cesarjevo in je moral živeti v pregnanstvu; njegov lastni oče pa je bil razdivjan sovražnik svetnega gospostva papeževega in zakletnik perve verste. Mašnik Bonaparte pa ni bil ne bonapartist, ne republikanec, ampak legitimist (ki le postavo in pravico terpi) vse skozi ter je počenjanje svojega očeta in svojega sorodnika Ljudovika določno obsojeval; navduševal se je pa za pravice grofa Chamborda, da le on ima pravico do francoskega prestola in tako brez ozira na svojega stričnika Ljudovika Napoleona. Tudi za pravice, ki jih imajo knežje osebe do kardinalstva, se mladi duhoven ni poganjal; vendar so ga Pij IX izvolili za skrivnega kamornika, za prelata in proto-notarja, ter poslednjič 13. sušca 1868 za kardinala z naslovom sv. Pudencijane.

Kardinal Bonaparte je bil skromen, ponižen in tih gospod, nikjer se ni pred druge rinil, ponašal, skazoval. Prav pogosto se je peljal k očetom kapucinom v Rimu, ker tam je imel svojega spovednika. S kraljem, če tudi je bil z njim bliženj sorodnik, ni imel nobene zveze. Tudi ko je bil umerl Cerkvi tako sovražni princ Jeróm, in je bila vsa sorodovina v veliki zadregi zaradi pogreba, se kardinal Bonaparte ni upal nič vmes vtikati. Kardinal Mermillod, ki je bil nekterekrali v dotiki z Jeromom, je pričal, da je bil Jerom kerščanskega mišljenja in vsled tega mu je bil dopuščen kerščanski, vendar ne sloveč pogreb, ter so se tako ognili civilnega pokopa, kakoršnega bi se tudi kraljeva družina ne bila mogla vdeležiti. Kako je z njegovo dušo, to je znano le večnemu Sodniku. — Ko sem to čital, prihajala mi je misel na besede sv. evangelija: „Dva bota na njivi: eden bo sprejet in eden bo puščen“, sprejet namreč eden v zveličanje; puščen drugi v pogubljenje. Dva sta bila na polju sloveče sorodovine: eden je bil — po delih misliti — sprejet; kaj je z drugim v tem slučaju, to Bog vé; toda kar se je bralo o njegovem življenju, ni bilo veselo in ni zbudovalo prijetnega upanja. Pregovor pravi: „Kakoršno življenje, taka smert.“

Peš v svoji novi knjigi „Lebensphilosophie“ to-le pripoveduje: Neki knez, ki je znan s svojo divjo neusmiljenostjo, imel je krotkega, pitomega medveda v rupi svojega grada. Pred to zver je neki dan dal postaviti skledo vrelega medu. Kruta in ostudna je ta šala. Kajti kolikorkrat je zver hlastnila po tej priljubljeni jedi, se je grozno spekla v jezik in goltanec. Vendar pri vseh teh mukah medved ni odjenjal hlastati po medu. Med vednim mrmranjem in renčanjem je hlobotal s poželjivo pohlepnostjo vso vrelo tekočino, dokler ni poginil v groznih opečeninah.

Posvetnjak, kateri se s pregrešnimi nasladnostmi pase, ni sicer medved, vendar pa je veliko bolj brezumen, kakor medved. Tako se dogodi, da velik del ljudij prvo polovico življenja s takim nespametnim počenjanjem doverši, s tem si spremeni drugo polovico v žalostno in revno kerpanje zdravja ter v mnogotero „kneipovanje“, in sreča je, če začne še do časa na večnost misliti.

Velika nesreča je prostomišljaštvo in lahkoživstvo, spremljano od „napuha življenja“. Ta napuh, da bi sebe povzdignil, se z vsim norčuje, teptá bližnjega, vse kar je sveto, meša v svoje neslane šale, vero in sv. Cerkev v nič deva, da bi sam obveljal.

Starodavna prilika pravi: Bil je mož, ki je imel predrag, imeniten perstan. Ker je imel tri sinove in bi ga bil vsakemu kot dedščino rad zapustil, dal je narediti dva neprava, lažnjiva perstana, katera sta bila pravemu prekanjeno enaka. Vsak teh treh sinov je vsled tega menil, da ravno on ima pravi perstan. Res je bil tako vsak zadovoljen. Toda naj sta si ona dva še tako zadovoljna, perstan je bil le en sam resničen, druga dva nista bila nič vredna, dve slepili; in ko je prišel pravi razumnik, in je spoznal ceno in vrednost le enega, videla sta ona sinova, da pri vsi blišobnosti perstanov sta bila gerdo ogoljufana!

Tako je, o človek, ki živiš v svoji dozdevi, da si na poti resnice, pa si sredi med lažmi in lastnih zmót: prišel bo dan, ko se bo odkrila zmota ali

prav za prav, potuhnjena domišljija, hinavska laž; prevara bode očitna pred vsem svetom, pred grešnikom se bode odperla večnost, polna krivic zoper Boga in bližnjega, polna hudih del; kar je pa do brega storil, je prekisano z napuhom, s prevzetnostjo. To bode reveža tožilo, ako se do časa ne zmodri.

Hrepenenje.

(Izmed psalmov.)

K Tebi do Sijona dušo povzdigujem,
O Gospod Ti moj,
Glej me, ki ko červ se v prahu ponižujem,
Grešnik pred Teboj.
Spomni se me, ker zapuščen sem, ubog.
O moj dobri Bog.

Mi serca so namnožile se britkosti,
Reši me nadlog,
Ti si svetlo mi in moja moč v slabosti,
O moj večni Bog.
Varh ker Ti si moj, pred kom bom v strahu stal,
Koga bi se bal?

Ko po vodi jelen berz hlepi studeni, (hladni)
Prav tako, moj Bog.
Duša k Tebi hrepeni, ki zaželeni
Mir si sred nadlog.
Kdaj pa prišel pred obličje Tvoje bom,
Na Tvoj sveti dom?

Smertnih bolečin me krog in krog prijelo,
Hude so moči,
In nevarnosti peklenške me zadele,
Klica! vse noči.
Tvoje sem zato ime, o moj Gospod,
Da mi ravnaš hod.

Duša moja, zdaj se v pokoj svoj poverni,
Ker ti je Gospod
Tvojo željo spolnil, k njemu se obrni,
Ker te vseh nezgod
Je obranil, in zato naj Mu ime
Vsi ljudje slave.

Fr. Bl.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. Po novem imeniku čč. oo. Frančiškanov je v provinci hervaško-kranjski to dobo: 12 samostanov, 81 mašnikov v službah, 3 v studijah, 14 klerikov v studijah, 5 novincev, 45 bratov lajikov, 28 terciarjev, skup 176 oseb.

Na Kranskem so 3 samostani, 27 mašnikov v službi, 1 v studijah; 14 klerikov v stud. 1 novinec, 15 laikov, 7 terciarjev, skup njih 51.

V Sveti deželi so: P. Hubert Rant (v Aleksandriji); Bunon Strukelj, laik; Valentin Rapè, laik; Štefan Lahodnik, terciar. Rimu je David Ogrinec, laik.

Zavetnica vesoljnega frančiškanskega reda je Marija D., brez madeža izvirnega greha spočeta. Patronstvo cele okrajine je: Iznajdenje S. Križa. Varh reda manjših bratov S. Frančiška in reformator so:

Sveti Oče papež Leon XIII. General vesoljnega reda: prečast. P. Alojzij Parma. Protektor reformator: Prečast. P. Pacifik A. Vioetia, Exminister. Provincijal: prečast. P. Placid Fabiani.

Preč. oo. definitorji: Predsednik: P. provincijal; prisednik: P. Evstahij Ozimek; okrajni kustos: P. Romuald Jereb. Čč. oo. definitorji: P. Viktor Jerančič, P. Jožef Bizavičar, P. Hugolin Sattner, P. Inocencij Koprivec. — Prokurator provincije: Preč. P. Rajnerij Kokalj.

Iz Amerike. (Št. Pavel, 26. grudna 1895.*) Nadškof Ireland (r. Ajerlend) so mi povedali, da me posveté mašnika 25. grudna. Novo mašo bom pel Novoga leta dan med Slovenci v Jolietu pri Čikagu; čast. F. S. Šuštaršič oadi župnikuje. Morda ste brali med počitnicami v „Am. Slovencu“ o „Jednotinem“ zborovanju v Toweru. Po dvadnevem posvetovanju smo imeli veselico na Vermilijskem jezeru. Bil sem ravno na krovu parnika, ko pristopijo jolietški delegatje s č. g. Šuštaršičem in me vljudno povabijo, naj pridem k njim novo mašo pet. Jaz jim, seveda, takoj obljubim, tem rajši, ker je isto želel veleč. g. gen. vikar F. Buh. V Jolietu so namreč glavni možje „Jednotinega“ odbora.

Slednjič tedaj se je vendar približal presrečni dan, po katerem sem vsaj 12 lét neprenehoma hrepenel. Misel na ta dan me je obvarovala, da nisem zagazil na pota, ki bi me pač nikdar ne bila osrečila telesno, da ne govorim o duši. Z najslajšim veseljem me danes navdaja zavest, da imam poklic, kajti iz tega sklepam za trdno, da mi bo Oni, ki me kliče, dodelil tudi potrebnih sredstev, da dosežem svoj namen. V resnici se ne strašim pred nikomur, razun — pred samim seboj! Vender sem se lani in letos iz lastne skušnje na tako ljubeznjiv način prepričal o istinitosti evangeljskih besedij: „prosite in se vam bo dalo,“ da me tudi v tem oziru nič ne skerbi. Bog si me je izbral, Njemu se vdajam iz celega serca, Njegov hočem biti ves in vselej, Njemu se popolnoma prepustim, naj me vodi, koder koli blagovoli.

Danes, preblagi dobrotnik, se zopet spominjam na preobilico dobrot, s katerimi ste me obsipali s pravo, nesebično, očetovsko ljubeznijo. Komu se imam zahvaliti, da nisem hlapec pri kakem gorenjskem kmetu? Saj se spominjate, ko so Vas moja mati vjeli v „Zvezdi“ in Vam pokazali moje šolsko spričevalo iz Pr. Ko bi bili Vi takrat rekli: „Ne morem“, pa bi se bila midva vernila, in jaz bi šel služiti za pastirja. Še danes se čudim, kako ste se mogli tako hitro odločiti, da bode te skerbili zame, Vam popolnoma neznano osebo. In pozneje, za časa mojega dijaštva! No, imeli ste res kerščansko potepeljivost z menoj. Zato Vam danes z veselim srcem javljam, da Vaš denar ni bil zaveržen, Vaš trud ne zastoni, in Vaše besede in nauki nikakor ne bob v steno: sem, kar ste želeli, da postanem — duhoven. Moja nadaljna skerb bode, da postanem dober duhoven, da se z vsestranskim, plodovitim in vestnim delovanjem vsaj nekoliko vrednega skazujem tega vzvišenega stanu; tem rajši bom stremil za tem,

*) To pismo, ki tako lepo poznamnuje duhovski poklic in še marsikaj drugega smo si izprosili od prijatelja, kateremu je pisano. Morebiti smo grešili zoper voljo gosp. lastnika, da naj vse osebnosti izpustimo; toda škoda je že tako za vsako verstico, ki smo jo izpustili; torej: brez zamere! Vr.

ker vem, da Vam ravno na ta način najbolj dokažem svojo odkritoserčno hvaležnost za prejete dobrote.

Bodite prepričani, da bo pri prvi moji sv. daritvi puhtela iz mojega serca vroča zahvalna molitev pred prestol Najvišjega, da mi je obudil v Vas tako dobrega očeta, — oprostite, tako Vas moram nazivati po vsi pravici. Blagovolite se me tudi Vi spomniti in me izročiti v mogočno varstvo predobrotnega Boga; prosite Ga, naj mi daje moč, da Mu ostanem zvest služabnik vse dni svojega življenja.

Priporočaje se v nadaljno blagonaklonjenost ostajam s sinovsko ljubeznijo

Vaš hvaležni

Matija Šavs.

Don Boskova dela.

V svoji neutrudljivi pridnosti je mislil Don Bosko na mnogo del. Imel je oni vsestranski duh, ki je lasten kerščanski ljubezni. Salezijanska dela so mnogobrojna, različna in primerna potrebam sedanjega časa.

Še predno je bil duhoven, se je čutil Don Bosko od Boga poklicanega apostola mladine, zlasti ubogih, zapuščenih otrok. Leta 1841 jih je pričel v cerkvi sv. Frančiška Asiškega v Turinu redno poučevati v kerščanskem nauku.

Sčasoma je pognalo to izobraževalno zborovanje mnogo drugih del, katerih čudoviti cvetovi. Cerkev vedno dalje razveseljujejo in ji obetajo v prihodnosti še mnogo tolažilnih napredkov.

1.) V oratorijih (nedeljskih šolah in igrališčih) imajo otroci, razun mnogo iger in razveseljevanj, pouk v kerščanskem nauku, navod in lahek pristop za prejemo svetih zakramentov, prvotno podučevanje, ure za razno glasbo, za risanje, za žive jezike, za podučevanja (predavanja) itd.

2.) Temu delu vdani kristjani, salezijanski sodelavci se pečajo z učenci, kateri obiskujejo nedeljske šole, jih vzamejo za svoje in jim priskerbé dela pri poštenih mojstrih.

3.) Šole za odraščene so zvečer delavcem odperete.

4.) Šole za pervence so céli dan na razpolaganje takim ubogim, neizobraženim otrokom, ki ne smejo javnih šol obiskovati, ali jih pa tudi obiskovati ne morejo.

5.) Sirotišnice (Azili) skerbé za otroke, ki nimajo nobenega zavetja, in tu se ali nauče:

- a) različnih rokodelstev v rokodelskih šolah in delavnicah, ali
- b) obiskujejo gimnazije, ali
- c) se pa izobražijo v kaki prosti umetnosti, če kažejo zanje posebno nadarjenost.

6.) V semeniščih se pripravljajo za duhovski stan. —

7.) Dejanje za pozneje sprejete (Marijine sinove) omogoči s posebnimi učnimi oddelki že odraščeni doseči duhovski stan.

8.) Poljedelske naselbine poučujejo praktično v gospodarstvu in pripomorejo na ta način kmečko ljudstvo v njegovih opravilih na deželi vterditi.

9.) Razširjevanje dobrih spisov je jedno izmed najizverstnejših Don-Boskovih del, za katero se je sam trudil vse življenje, ter izdal in založil neštivilno knjig in zvezkov; to je tudi glavno opravilo mnogih Salezijancev, ki vedno zakladajo s prispevki to dejanje, v Italiji: „Letture Cattoliche“ in knjižnico za mladino in pisateljujejo tudi v francoskem, španjskem in celo v drugih jezikih tako, da so njih številne tiskarne vedno z delom obložene.

10.) Zunanji misijon med pogani.

11.) Zunanji misijon med naseljenimi Evropejci.

12.) Zidanje bolnišnic in opravila po bolnišnicah, zlasti v misijonih.

13.) Duhovne vaje, tridnevnice in devetdnevnice, zlasti med prostim ljudstvom.

Posebno se skerbi za povzdigo božje službe v javnih cerkvah in zasebnih kapelicah.

Že v prvih letih si je Don-Bosko izbral sodelavcev iz števila svojih dečkov, potem ko so postali že duhovni ali pa ko so se naučili v sirotišnicah rokodelstva. To je bil povod „Pobožne družbe sv. Frančiška Salezija,“ — naslov prvega oratorija v Turinu. Don Bosko si je taki naslov izbral zato, ker je pri vzgojevanju zbiranih otrok rabil izgled kerščanske ljubezni sv. Frančiška, ktera pa obstaja iz dobrote, ponižnosti in poterpežljivosti, iz tistih čednosti namreč, ki so omogočile svetega Genovskega škofa, da je toliko duš pridobil za Jezusa Kristusa.

Predno se je njegova duša dne 31. pros. 1888 vernila k svojemu Stvarniku, je videl Don Bosko, da se njegova dela že razširjajo po Evropi in Južni Ameriki; Italija, Francija, Španjsko, Angleško, Belgija, Švica in Avstrija — imajo že mnogo salezijanskih hiš. V južni Ameriki pridigujejo Salezijanci sv. evangelij v Patagoniji, na Ognjeni zemlji, v Ekvadorju, v Braziliji, Paragvaju, v argentinski republiki, v Urugvaju, Čileji, na Peruškem, v Venezvoli in Kolumbiji; v severni Ameriki delujejo v Mesiki. V tem ko se trudijo z divjaki, vterjujejo tudi vero v sercih kristjanov, s posebnim ozirom na evropejske naselnike.

Dva gojenca Don Boskova, katera sta postala škofa, Nj. milosti Cagliero (reci: Kaljiero) in Lasagna (reci: Lasanja — nedavno umrl) stojita na čelu salezijanskih misijonov.

„Pobožna salezijanska družba“ obsega: duhovne, bogoslovce in brate lajike, in ima mnoge pomočnike (koadjutorje).

Salezijancem stoje na strani in pod njih vodstvom „hčere Marije Pomočnice“ (ali Don Boskove sestre imenovane). Od Don Boska ustanovljen red se je posvetil blaginji mladih deklic, kakor so se Salezijanci dečkom; te sestre vodijo zlasti otroče azile in oskerbovanje v bolnišnicah; v misijonih Don Boskovih jih je zelo veliko.

Salezijanski sodelavci so od Previdnosti izvoljeni, ki tvorijo neko versto tretjega reda, ki je bil poterjen od Pija IX in pred vsem posvečen dejanju kerščanske ljubezni. Z naslovom salezijanskega sodelavca so zvezani neštivilni odpustki in pa brezplačna Salezijanska poročila (Bollettino Salesiano), o čemur je „Danica“ že poročevala.

„Bollettino“ izhaja tudi v drugih jezikih, po nekoliko v nemškem in izhajal bode sčasom blezo tudi v slovenskem. Ta perijodični časopis se pošlje

vsakomur, ki izrazi željo po njem, z veseljem brezplačno; izide najmanj štirikrat na leto (navadno pa vsaki mesec) v italijanskem, francoskem, španjskem angleškem in zdaj v nemškem jeziku, v več kakor 120.000 izvodih.

Iz tega lahko vsak spozná, kdo je Don-Bosko, tudi tisti list, ki je v svoji nevednosti nekako smešil tako zaslužnega moža: osmešil je pa le samega sebe pred Slovenci. Žalostna mu majka!

Razgled po svetu.

Amerika. „Amerik. Slovenec“ naznanja svojim sorojakom veselo novico, kar tukaj tudi že iz osebnih pisem vemo, da sta namreč naša rojaka čč. gg. M. Šavs in Mikš bila posvečena v Št. Pavlu 28. grud. in da Mikševa prvomašna slovesnost se je imela versiti v Št. Pavlu, Šavsova pa v Jolietu na novega leta dan. Tega smo tudi v Ljubljani veseli.

Za Božič so prejeli slovensko-amerikanski koledar za l. 1896, ki je izšel v Novem Jorku. „Am. Slov.“ se zanaša, da se Slovenci v Ameriki ne bodo zgubili med drugimi narodi; č. g. P. J. Jeram skuša v Kaliforniji v posebni naselbi zedinovati ondotne Slovence.

V Novi Jork je dospel markiz Skripanti in je izročil Msgr. Sattolli-ju pismo, v katerem se mu naznanja, da je izvojen za kardinala.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec prosinec (januar) 1896.

a) Glavni namen:

1400letno slavno praznovanje spreobrnitve Francoske h kerščanski veri.

(Spis od sv. Očeta Leona XIII samega odločen in blagoslovljen.)

Božični dan leta 456 bil je zelo važen za Francijo; bil je dan njenega spreobrnjenja h kerščanstvu. In zgodilo se je tako-le.

Frankovsko ljudstvo, nemškega pokolenja, katero je takrat bivalo na severu današnje Francije, bilo je še pogansko. Njegov vladar Klodvik povzdignil ga je s svojimi zmagami, še bolj pa s sprejemom kerščanske vere k zgodovinski veljavi. Komaj je postal mladenič, opasali so ga z mečem ter povzdignili na škit kot kralja. Ko se je l. 493 poročil s sv. Klotildo, burgunško kraljevo hčerjo v Soasonu (Soissons), prišel je tudi kerščanski vpliv na dvor. Sv. kraljica je resno skerbela za spreobrnitev svojega soproga, dolgo, seveda, brez pravega uspeha.

Leta 494 rojenega sina dala je kerstiti; kmalu nato ji je sin umerl. Pobožna mati zahvalila se je zato Bogu, „ker moja duša ne žaluje,“ dejala je, „ko vem, da gledajo obličje Božje vsi, ki se s tega sveta ločijo v nedolžnosti.“ Klodvik pa se je jezil ter rekel: „Ko bi bil deček blagoslovljen v imenu mojih bogov, bi še živel; živeti pa ni mogel, ker je v imenu vašega Boga kerščen bil.“

Vendar dovolil je Klodvik tudi svojega družega sina kerstiti. Ko je pa tudi ta otrok zbolel, jezil se

je rekoč: „Umreti mora kakor njegov bratec, ker je kerščen v imenu vašega Kristusa.“ Otrok pa ni umerl, temveč ozdravil se je in zdajci prišla je za veliko stisko v vojski z Alemani zmagovita ura milosti tudi za kralja in njegovo ljudstvo.

Leta 496 prihrumeli so divji Alemani, derzen in močen nemški narod, v deželo Frankov. Pri Zülpich-u blizu Bonna, ali kakor drugi hočejo, v El-sasu, ali na Lotrinškem, vnela se je huda vojska med njimi in Klodvikom. V kervavi vojski, ki se je bila ali za zmago, ali pa za popolni poraz, začel je Klodvik tresti se. Kar povzdigne solzne oči proti nebu ter reče: „Jezus Kristus, Klotilda vedno govori, da si Sin Božji, da pomagaš stiskanim, ter podeliš zmago tistim, ki v Tebe zaupajo: ponižno Te prosim, pomagaj mi! Ako mi dodeliš sedaj zmago čez te moje sovražnike ter tako spoznam Tvojo moč, katero je skusilo ljudstvo, katero v Te veruje, hočem tudi jaz v Tebe verovati, ter se dati kerstiti na Tvoje ime; klical sem namreč svoje bogove, pa so mi odpovedali pravo pomoč. Tebe tedaj kličem na pomoč ter želim v Tebe verovati; poprej pa me reši iz rok neusmiljenih sovražnikov!“ — Alemani bili so premagani.

Sedaj vidimo pa zmagovitega kralja v Remu (Rheims-u) pri sv. Remigiju, ki ga podučuje v kerščanski veri. Boji se še nevolje svojega ljudstva, ko zasliši veseli klic: „Zapustimo umerljive bogove, milostni kralj, in pripravljeni smo služiti neumerljivemu Bogu, katerega Remigij oznanjuje.“

Božični dan tega l. 496 so ceste mesta Rheims a olepšane s pisanimi preprogami, škofovska cerkev preprežena z belimi pregrinjali, svetlo gorijo sveče in duh kadila se vzdiguje: kerstna voda je pripravljena. Tako lepo in veličastno zdi se vse kralju in njegovim Frankom, da menijo, da prebivajo v paradizu. Najprej zahteva kralj sv. kersta in sv. škof mu govori: „Pripogni tiho svoj tilnik Sikambrovec (t. j. Frank), spoštuj, kar si do sedaj preganjal; preganjal kar si do sedaj spoštoval.“ Tritisoč plemenitih Frankov dalo se je s svojim kraljem vred kerstiti.

Kerščanski svet se je veselil nad kerstom kralja Klodvika; papež Anastazij II vošil je srečo novokerščenim. Za Klodvika in njegovih naslednikov časa delalo se je z vso gorečnostjo za spreobrnjenje cellega frankovskega kraljestva. Posebno je sv. škof Remigij razdjal z znamenji in čudeži žertvenike malikov. Kralji pa so dajali postave za zatiranje poganstva.

Tako pred 1400 leti. In sedanja — Francija?

Od leta 1870 dihti čisto prostoizidarska, Cerkvi sovražna stranka, naklepe prekucuhov z l. 1789. izvršiti. Katoliške visoke šole sovražijo; odpravljajo iz očitnih šol in bolnišnic vse verske družbe in bratovščine; jezuiške šole so pa kar naravnost zaperli. V šolah, katere vzdržuje država, se ne sme učiti veronauk, v šolskih knjigah ne sme se nahajati beseda „Bog“; namen nove šolske postave z l. 1883 je zatiranje kerščanstva. Kerščanska prisega je pri sodnijah odpravljena, ravno tako tudi očitno posvečevanje nedelj; duhovni vverščajo se med vojake; ločitev zakona je dovoljena. Najnovejše slavno dejanje brezvestva je davčna postava za popolno izstradanje redovnikov.

Dobro misleči pa, verna Francija? Kaj dela ta?

Na najvišjem mestu pogorja, ki varuje stari Pariz od severne in vzhodnje strani, stoji zgradba, ki se iz mesta povsod lahko vidi. Ta zgradba, katero so l. 1873 pričeli zidati, je cerkev, svetovnoznana cerkev Jezusovega Serca na Montmartru. Ko so jo začeli zidati, ponudila se je blaga francoska gospa pariškemu nadškofu, kardinalu Guibert-u, da poplača vse stroške, proračunane na 20 milijonov frankov. Cerkveni služabnik pa ji je odgovoril: „To je nemogoče, gospa, ohranite svoj denar. Naše delo zgubilo bi svoj značaj; ne bilo bi več nacionalno.“ In tako je res! Cerkev Jezusovega Serca na Montmartru je skupna obljuba vse verne Francije. Že kralja Ljudovika XIV. je l. 1689 bl. Margareta Marija Alakoška (Alacoque) opozorila, da naj se napravi tako svetišče. Pa brez uspeha; ne vemo pa tudi, če je ta opomin došel do kralja. Kraljeva žrtva prekucije, Ljudovik XVI. je sto let pozneje obljubil sozidati na Montmartru cerkev Jezusovega Serca, ako bi bil iz ječe rešen. Kar Ljudovik XIV. morebiti ni hotel, nesrečni Ljudovik XVI. ni mogel, to sklenila je zveršiti vesoljna katol. Francija. Prekrasni cerkvi, ktere temeljni kamen se je vložil 16. junija 1875, dohajajo neprenehoma darila iz vseh slojev prebivalstva. Vsi darujejo, bogati in revni; eni darujejo denar, drugi najrazličniše dragocenosti; ta ustanovi kapelico, oni kak steber, tretji kakega kamena. Čez 25 milijonov darovalo se je na ta način za presv. Jezusovo Serce — in to v letih po strašni vojski; čeravno francoski katoličani vsako leto nad 400 milijonov dajo za svoje zasebne, nižje šole, da ni treba otrokom hoditi v brezbožne državne šole, čeravno francoski katoličani veliko darujejo za katol. misijone po poganjskih krajih. In to tako darežljivo, za priljubljeno si najsvetejše Serce tako vneto, katoliško Francijo naj bi Gospod zapustil in pozabil? Ne! z gorečnostjo in zaupanjem hočemo udje molitvenega apostoljstva moliti s svojimi brati na Francoskem:

Jezusovo Serce, usmili se Francije!

b) Posebni nameni:

19. **Ime Jezusovo.** — Jezusova družba. Pridobitev moških serc za Kristusa in njegovo sv. Cerkev.

20. **Ss. Fabijan in Sebastijan.** — Priprave Tirolskega za praznovanje zveze s presv. Sercem. Blagoslov v zdravniškem poklicu.

21. **Sv. Neža.** — Cenitev devištva. Verske zadeve v Švici. Vestno izogibanje pred nenravnimi in slabimi pogovori.

22. **Sv. Teodul.** — V duševni zimski noči bivajoči severni narodi. Dar kerščanske varčnosti. Obvarovanje pred ognjem.

23. **Marijina poreka.** — Velika skerb prave Marijine ljubezni v družinah. Odprava in vrnanje nedopuščenih zvez.

24. **Sv. Timotej.** — Duhovni. Učiteljsišča. Hude samostanske skerbi. Kaznilnice. Na duhu in umu bolni. (Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne

pregrehe. — Da bi neka oseba dosegla zdravje na priprošnje M. B., sv. Jožefa, sv. Antona Pad., sv. Frančiška. — Neki ljudje za pravo spoznanje iz milosti sv. Duha na priprošnje Naše lj. Gospé in svetnikov. — Dijak se priporoča v molitev k naši ljubi Gospej presv. Serca, sv. Jožefa in sv. Antonu za dober uspeh. (Za Don-Boskov misijon 50 kr.) — Skrben oče priporočuje svojega lahko-mišljenega sina v molitev, da bi bil dveh neprijetnosti rešen in obvarovan. —

Zahvale.

Hvala Bogu, zato ker smo bili uslišani v važni zadevi na priprošnje Marije preč. Device, sv. Jožefa in sv. Antona, ter se še nadalje priporočamo tem velikim priprošnjikom, posebno za milost stanovitnosti v dobrem. (1 gid. za popravo Frančiškanske cerkve v Ljubljani.) —

Iz Idrije

F. B.

Naredila se mi je bila na obrazu rana, ktera mi je začela delati veliko preglavico. Če se je malo zacelila, se je kmalu povrnila v tem večji meri. Ker mi niso zdravila nič pomagala, zatekel sem se v molitvi k sv. Antonu Padovanskemu, sv. Valentinu, prečisti Devici Mariji in nje ženinu sv. Jožefu z obljubo, da se hočem v slučaju uslišanja javno zahvaliti v „Zg. Danici“. Kmalu sem se prepričal, da ti zdravniki veliko bolje in hitreje pomagajo, kakor vsi zemeljski zdravniki. Rana se je hitro začela celiti in se ni nič več odperla, kar naravnost pripisujem mogočni priprošnji omenjenih svetnikov. Radi tega zveršujem s tem storjeno obljubo in izrekam najpriserčnejšo zahvalo sv. Antonu Padovanskemu, sv. Valentinu, preč. Devici Mariji in sv. Jožefu z željo, da bi se ljudje v boleznih in drugih nadlogah pogostejše zatekali k nebeškim priprošnjikom. —

L.

Listek za raznoterosti.

V god sv. Frančiška Saleškega, 29. januarja t. l. bodo obhajali salezijanski sodelavci letos prvič svoj praznik tudi v Ljubljani. Obhajala se bode slovesnost v cerkvi s slovesno sv. mašo in govorom, in nato bo prav zanimivo očitno zborovanje v Tonhali, na Kongresnem tergu, kjer se bo veliko zanimivega in lepega slišalo o Don-Bosku in njegovih prekoristnih napravah.

Ljubljana, 16. jan. Prav posebno lepa slovesnost je bila danes v tihih prostorih tukajšnjega uršulinskega samostana. V imenu prevzvišenega knezoškofa je izročil cerkveni vodja pri uršulinkah, vč. g. Valentin Eržen, zlati križec s krono bivši prednici, č. g. M. Antoniji Murgelj. Notranja in vnanja šola ter č. gg. uršulinke so tekmovala, kako bi o slavnostni priliki pokazale svojo hvaležnost in vdanost dolgoletni voditeljici uršulinskih šol in samostana. Verstili so se govori in deklamacije, slavnost je povikševalo ubrano petje in dovršena godba, nad vse mične pa so bile srečno odbrane žive podobe

Ljubljana. Potres precej močen je bil 14. t. m. okoli polni dveh po noči, ki se je bil ponovil proti jutru. —

Umerl je v duhovski bolnišnici v. č. župnik J. Snak iz Poreške škofije. Bog mu daj večni mir!

Maribor. Č. gosp. kapl. Er. Bergles gre v začasni pokoj. — Umerl je č. gosp. Jož. Hajšek, duh. v pok. R. I. P.

„Primorski List“, zares vse hvale vreden, letos izhaja 1., 10. in 20. dne vsakega mesca in naročnina za celo leto znaša 1 gl. 30 kr., za pol leta 65 kr. (za ubožniše naročnike 1 gld. na leto). Pošilja se naročnina z napisom: Opravništvo „Primorskega Lista“, Gorica, Nunske ulice št. 10.

Ta list prav ob kratkem pripoveduje glavne dogodbe, n. pr.: — Na Ogerskem delajo ob novem letu račune. Čujte, kaj so izračunili! Leta 1870 so znašali državni stroški 154 milijonov gld., leta 1895 pa že celih 421 milijonov. Tedaj v 25 letih skoro trikrat več! Tako gospodarijo povsod — liberalci in judje! — V Belgiji je umerl glavar ondodnih prostozidarjev Frère Orban. Nekaj časa se mu je smehljala sreča, bil je prvi minister in ter katol. Cerkev, kar se je dalo; pa katoličani so se zdramili in Orban je moral še pred smertjo gledati, da je Bog res močnejši, kakor postozidarski Lucifer. — Sv. Oče papež Leon XIII. povabili bodo te dni še slovesniše vse Jutrovce k edinosti zveličavne Cerkve. Da bi vendar poslušali glas dobrega Pastirja!

Ne kolni! — V Rajbeljnu je na božični praznik, nagloma umerl kerčmar. Prejšnji dan še je silno gerdo klel med tovariši. Klel je Boga, božični praznik zlasti pa božičnico in vse božične priprave in šege. Ali glejte! na božični praznik se čuti nekoliko slabega; vleže se na posteljo in kmalu na to zadene ga kap (mervoud). Ali je to navaden slučaj, ali kazen božja, Bog ve. Vender eno bi svetoval. Ako verješ, da je Bog, tedaj ne kolni; če pa verješ, da ga ni, tedaj čemu se zadiraš v Boga? (Prim. L.).

Ex S. Poenitentiaria.

Statuta societatum operariorum — Subscriptus Episcopus Neocastren, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, S. V. humillime rogat, ut sequens dubium solvere dignetur:

Existunt in hac Dioecesi nonnullae opificum societates a Gubernio recognitae, quarum Statuta ab Ecclesiastica Potestate haud adprobata fuere. Nunc vero, ad finem ut earum vexilla, nationalibus coloribus intexta, benedici possint, praefata Statuta, in quibus etsi nil contra Religionem et bonos mores notetur censura dignum, nullum tamen de Deo ac de Chatholica Fide invenitur verbum, Ordinario loci pro adprobatione deferunt.

Hoc in casu, potest ne Ordinarius, et quibus sub conditionibus, huiusmodi statuta adprobare?

Neocastri die 4 Junii 1893.

Humillimus et Addictiss.

Dominicus Ma Valensis Epus.

Sacra Poenitentiaria, mature consideratis expositis, Ven. in Christo Patri Epo Ori respondet: Cum iuxta exposita nihil sacri ac religiosi habeatur in statutis, idem Epus abstineat ab eis adprobandis.

Datum Romae in Sacra Poenitentiaria die 14 Junii 1894.

N. Averardius S. P. Feg.

A. Cus Martini R. P. Secr. ius.

(C. Ep. Terg. Just.)

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Anton Jamnik 4 gld. — Č. g. kapl. Anton Oblak 6 gld. — J. C. 30 kr. — Nekdo po č. g. župniku J. Sašeljnu 1 gld. — G. Andrej Vehovec 1 gld. — Neka pobožna družina 25 gld. — Neimenovana »za kruhe sv. Antona« 1 krono. — Bl. gld. M. Pfefererjeva 6 kron. — Č. g. Val. Bernard 2 gld. 40 kr. (Intenc. oddane) — »Za kruhe sv. Antona Padov.« J. S. 1 gld. — Č. g. Jos. Marko Tvrđković v Sarajevu 1 gld. — Č. g. duh. pastir J. Dernovšek 2 gld. — Čast gosp. župnik Ant. Lusin 3 gld. — V. čast. gosp. zlatomašnik Fr. Vohinec 1 gld.

Za sr. Detinstvo: Č. g. župnik Fr. Jereb 5 gld. — Iz Škofje Loke 35 gld. po č. g. Fr. Bl. — Z. Dražgoš č. g. Fr. Nadšipkar 1 gld. 22 kr. — Nežka Kukmanova 1 gld. 25 kr. — Johana Ule 50 kr. — Iz Vipavskega 50 kr. — Gosp. S. z blagima tovaršema 7 gld. — Šolske sestre v Repnjah, 15 gld. — Jerica Pečnik 25 kr. — Dve osebi 50 kr.

Za poškodovane vsled potresa: Č. g. župnik P. Božič 1 gld.

Za pogorelce v Ambrusu: Č. g. župnik Ant. Lusin 2 gld.

Nabirke sr. 3. Kraljev dan: Po preč. g. dekanu A. Drobniču: Šmarija 36 gld. za Afriko, in Polica 19 gld. Za pogorelce v Ambrusu Šmarija 35 gld. — Za Afrikanske misijone: Č. g. M. Poljak 4 gld. 50 kr.

Za novo cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Gospdč. M. Pfefererjeva 20 gld.

Za Dotaljaba: Č. g. župnik Ant. Jamnik 1 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Po č. g. gg. Uršulinarceh v Ljubljani 46 gld. 21 kr. — Neimenovana 50 kr. — Č. g. gg. Uršulinarce Škofjeloške 25 gl. — Frančiška Koračin 30 kr. — Uršula Fabijan 50 kr. — Marija Fabijan 30 kr. — Jovana Srebotnjak 50 kr. — Iz Kamnika po č. g. Kalan-u 8 gld. 50 kr. — Prest. gosp. kan. Urbas 2 gl. — Iz Starega Terga pri Rakeku 37 gl. — Iz Kresnic 25. gld. — S. Št. Jošta pri Kranju 1 gld. 60 kr. — Iz Zagorja na Notranjskem 20 gld. — S. Hinj 16 gld. 20 kr. — Marija Gurg 50 kr. — Iz Zatičine 12 gld. — S. Primskovega pri Litiji 30 gld. 70 kr. — Od sv. Treh Kraljev na Verhu 25 gld. — Č. g. gg. Uršulinarce Ljubljanske 30 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: J. S. 2 gld.

Za ubožno družino J. Hermina v Alekandriji: Čast. gosp. župnik Ant. Jamnik 6 gld.

Za razširjanje sv. vere: Iz Škofje Loke 50 gld.

Za najbolj potrebne misijone: J. S. 1 gld. — Blaž Skuman 1 krono. — V. č. zlatomašnik Fr. Vohinec 5 gld.

Za misijone na Jutrovem: Fara v Zavratcu po č. g. župniku 2 gld. —

Za Don Boskove misijone: K. B. 1 krono.

Za afrikanske misijone: Čast. g. župnik M. Kralj nabirke 17 gld. 70 kr. — G. Andr. Vehovec 1 gld.

Za odkup zamurskih otrok v Afriki: Po č. g. kapl. Rajčeviču 1 gld. 75 kr. — Neka pobožna družina 15 gld.

Popravek in pogovori. Pri darovih v zad. listu naj se bere: Po vč. g. župniku Jan. Ažmanu: Gorjunska fara za sv. Očeta 15 gld., za misijone 18 gld., za dijaške 2 gld. 80 kr. (stoji namreč namesto tega po nekaki zmoti ime »Moravske fare« in vč. ondodn. g. dekana). — »Za afrikanske misijone iz Zaliloga« naj se pri »gld.« ničila izbrise. — G. S—r v. Vip. in Ter. Saj. v Motn.: Naznanili založništvu in se bo vravnalo. — G. župn. v Podl.: Intenc. oddane. Ostanek, ker niste nič zaznamnjali, smo odmenili za dijaške, ako je prav? Vr.